

Keresztelő János szavai ezek, Jézusról beszél. Korábban magát is említi, mint a Messiás előfutárát és barátját, akinek most már ideje kisebbedni. János, aki aszketikus életet élt és bűnbánatra hívta az emberek, most boldog: eljött az, akinek nem töredékes a látása-tapasztalása az Istenről, hanem teljes és valódi. Aki nem a földi perspektíva mentén osztályozza a dolgokat (legyen bármennyire is elhivatott), hanem az Isten szemével néz és próbálja velünk megértetni, hogy milyen az Isten.

Miért? Milyen az Isten?

Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy Jézus szemével lássuk őt. Azzal a Jézuséval, aki Tőle származik, aki az Atyával egylényegű, aki a Fiú, aki legjobban tudja, mert tapasztalta az Atyát, minden módon és formában. Mert nagyon tud szeretni és meg tudja mutatni ezt a szeretetet nekünk. Megmutatja példázatokban, barátságokban, irgalmasságban, átíveli a társadalmi egyenlőtlenségeket, a betegségeket és megmutatja akkor is, amikor éppen nemkívánatos személy lesz, megmutatja a kereszten is. Jézus az Atya nevében, az Atya szeretetének kiapadhatatlan forrásából táplálkozva beszél, cselekszik, és mindez szükségszerűen vezet a társadalom peremén élőkhöz való odaforduláshoz, a formabontó tanításokhoz, sokak öröméhez és a hatalmon lévők rosszállásához.

Milyen az az Isten, akiről Jézus beszél?

Ez az a kérdés, amit állandóan, meg-megállva, újra és újra fel kell tennünk magunkban, magunknak, mindig a forrást keresve. Földies gondolkodásunk önmagunk felé fordít minket. A bennünk lévő, Isten felé vivő vágy, törekvés, az istenképmásságnak megélése az, ami túllendít, ami kiemel a saját köreinkből, az önmagunk körüli keringésből, ami megadja nekünk az önmagunktól való szabadságot.

Atyám, kérlek, lendíts már ki a komfortzónámból, a saját jóléteimből, gondolataim önmagába forduló zártságából. Emeld fel szememet a Te horizontodra. Kik vannak ott? Szegények? Kicsinyek? Nélkülöznek? Híján vannak jó szónak, bátorságnak, céloknak? Atyám, hova küldesz engem? Atyám, újíts meg engem.

Isten nem méri szűken a Lelket, amikor adja, és engem ez a mondat módfelett nagy örömmel és bizakodással tölt el. Ez a bőkezűség, az életnek ez az áradása arra biztat, hogy magam se legyek kicsinyes, számolgotós, okoskodó. Isten bőkezű. Isten mindent ad. Isten jó. Bizhatunk abban, hogy minden, ami Istentől jön: jó, bőséges és elég.

Garay Zsófia, Budapest